

Yaşam aynasının karşısındaki insan

Gökhan
Yılmaz

GABRIEL Garcia Márquez, kendisiyle yapılan bir söyleşide, “Her hayat güçlü veya zayıf halatlarla birbirine bağlıdır, bunu yaşayarak öğrenir, sonra ya hatırlarız ya da kâğıda dökeriz” demişti. Gökhan

Yılmaz, üçüncü öykü kitabı

“Hevesin Kaçış Yönü”nde,

bu zayıf ve güçlü bağlara dair hikâyeler anlatıyor.

Körlemesine yaşanan ha-

yatlar, geçmek bilmediği

düşünülen ya da hızla

akan zaman, içeriden ba-

kılan gökyüzü veya göğün

altında tüm hoyratlığıyla

devam eden yaşam, Yıl-

maz’ın öykülerinde öne

çıkıyor. Yaşamın, gerek sert

gerek güler yüzlü bir eğit-

men olduğunu anlatıyor

Yılmaz öykülerinde; bazen

acı bazen mutlu bir öğrenme

süreci bu: “İnsanın sonra-

dan hatırlayamadığı tek acı

doğum acısıdır. Dedi bunu.

Sık sık tekrarladı. Kendi öğretmeni oldu.

Öğrencisi oldu. Aldı aferini, oturdu aşağı

bir güzel. Öyle sandı. Hayat başka türlü

geçmez de bitmez de. Sıvazla kendi sırtını.”

İNSANA HANGİ KAPILARI AÇACAK?

Hatırlamak, bıçak sırtı bir eylem,

insana hangi kapıları açacağı belli olmaz.

Karakterlerden biri bunun farkında,

“Öyledir, insanın en mutlu günü ansızın

dönüşüverir en kara güne, bilemez

hem de insan daha karası, koyu karası

olabileceğini” diyor. Rüyalarm da hayat

gibi bir sokağa çıkabileceğini hatırlıyor

bu karakterler. Anımsama ve yaşamın,

insanı sürüklediği muğlaklıklardan biri

de bu işte. O muğlaklık, bir soru içeriyor:

“Eşyalarla birlikte anılar, acılar da el

değiştirir mi?” Sorunun bizi sürdüğü

karanlık sokakta yeni olana hemen alış-

ma, yoklukla karşılaşma ve var oluşa bir

anlam katma uğraşı bulunuyor. Bu uğra-

şa kendisini kaptıran karakterlerden biri

şöyle diyor: “Hayaller kırılır, ümitler

yıkılır. Çünkü hayal yüksekte düşer,

ümitse henüz yerdeyken parçalanır.”

Ardından pek çok anının birbirine

eklemlendiği, parçalanmışlıkların ve

bütünlüklerin bir arada olduğu hatırlama

silsilesi geliyor: “Kapı açıldı: Hayatım. Ka-
pı, kapamak içindir oysa. Üstünü örtmek
için, şeylerin. Açıldıktan sonra arkasında
aile olunur kapının. Önümde tarhana
kokusu. Günde bir yoğrulur. Bazen so-

rulur, cıvık mı sence? Cevap

vermem yasaktır. soru bana

değil, ben gibidir. Yüzüm

cevaba aynadır hem. Sesler

duymaktır benim işim. Ce-

reyanda kalmak. Beklemek.

Beklersen muhakkak gelecek.

Yukandan aşağı dört harfli.

Sağdan sola da... Her yerden

her şey dört harfli. Kapı tek-

rar: Hayatım. Un eklesem mi,

cıvık mı? Oysa bence çoktan

kurtlanmıştı, böceklenmiştir

tarhana. İçinde yuvalananları

bilirim. İnce sesler gelir sonra.

Suya katılmış sesler. Çocuk

olduğunu gösteren sesler.

Un eklesem mi? Çocuklara?

Sayıları sonsuz, küssürlü bel-

ki. Varlıkları daim kusurlu.

Elim yüzüm bembeyaz. Betim benzim bet.

Kuvvetim beni ilkokul terk.”

‘HIŞIMLA YAŞANAN BİR HAYAT’

“Hayat bir yolculuk, yaşam ise girip

çıkılan yollar.” Böyle diyor öykülerinin

satır aralarında Yılmaz. Sıklıkla dişler misali,

bazen sabırla bazen bir hisimla yaşanan

hayatı dolduranları ortalığa saçıyor, “İçinde

ferahlık, kafasında hiç boşluk kalmayan”

karakterler. Onlardan biri, yaptığı çözüm-

lemeyle yaşamın “Olağan” akışını koyuyor

ortaya: “Kaç günü geçmişti dünyanın? Diye

diye inandırıldılar. Dünyanın üç günlük ol-

duğuna inandım, mecbur. Dünü unuttum.

Bugün elimde değil. Yarına kavuşan yok.

Yarın, hiç gelmeyen gün. İçime bir imza gibi

çakıldı bunu bilmek. Korku, insanın üstün-

de yuva kurduğu bir diken. Aynaya baksa

batar, kirlendiğini anlar. Bakmasa yoldan

geçen biri tutar buldurur muhakkak o ay-

nayı.” Yılmaz, bocalamalarla ve tutmayan

dikişlerle geçen zamanı anlatıyor öyküle-

rinde. Sevme ve dünyadan kopuş zeminleri

de bu anlatıma dahil. Yazar, “Hevesin Kaçış

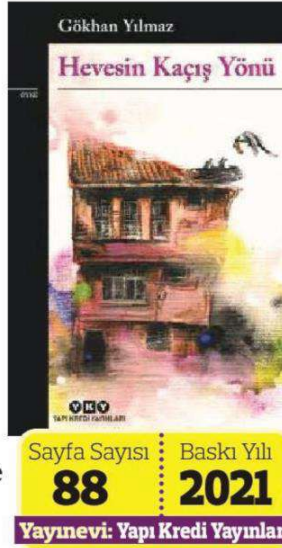
Yönü”nde, hazır bulduğumuz bir resmi dar-

madağın ederken yapbozun oraya buraya

saçılmış parçalarını birleştiriyor. Dağılmış

ve derli toplu kafaları, şüphe ve sorgulama

paydasında buluşturuyor. Kaan EGEMEN

Sayfa Sayısı
88

Baskı Yılı
2021

Yayınevi: Yapı Kredi Yayınları